

РЕШЕНИЕ

№ 2293

гр. София, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35
състав**, в публично заседание на 20.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **11013** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ.

Производството е образувано по жалба на О. М., [дата на раждане] , гражданин на У., съд. адр. [населено място], [улица], бизнес сграда „Престиж“, ет. 5 срещу отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България с рег. № 5364р-26889/24.10.2023 г. , издаден от директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи. Отказът е издаден на основание чл. 26, ал. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧЛБ, доколкото е прието, че при подаване на заявлението с рег. № Г-1394/13.04.2023 г. за предоставяне на право за постоянно пребиваване на чужденец в Република България, жалбоподателят е декларирал неверни данни, по конкретно, че пребивава на посочения със заявлението адрес и че изпълнява фактически трудовия си договор с български работодател, регистриран в НАП. На 04.08.2023 г. служители на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи са извършили проверка на посочения адрес и са установили, че жалбоподателят не пребивава там. Също така е било установено, че представеният трудов договор, като условие за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване, не се изпълнявал фактически от жалбоподателя – видно от декларацията на работодателя пред Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“. Посочените два отрицателни факта са основанието за издаване на отказа на основание

чл. 26, ал. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт, поради противоречието му както с процесуалните правила по издаването му, така и с материалния закон. Моли отмяна на акта и присъждане на деловодни разноски.

Ответникът директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира деловодни разноски. Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема участие по делото.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ заявление за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване се подава лично в дирекция "Миграция" или сектор/група "Миграция" при съответната областна дирекция на Министерството на вътрешните работи. Директорът на дирекция "Миграция" или оправомощено от него лице взема решение по заявлението в срок до два месеца от подаването му, като в случаите на правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи срокът може да бъде удължен с още два месеца. Разрешението се издава по ред, определен с правилника за прилагане на закона. Предвид това, оспореният акт е издаден от компетентен орган – директорът на дирекция "Миграция" – МВР, постановен е в предвидената от закона писмена форма и съдържа реквизитите по [чл. 59, ал. 2 от АПК](#) – посочени са наименованието, органът, който я е издал, адресатът, фактическите и правни основания за издаването му. Актът има ясна разпоредителна част, посочено е пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва. Датиран и подписан.

Съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, разрешение за постоянно пребиваване в Република България може да получи чужденец от български произход. Съгласно чл. 23, ал. 6 от ЗЧРБ, за получаване право на постоянно или дългосрочно пребиваване чужденецът подава лично в дирекция "Миграция" или в сектори/групи "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи заявление по образец и документи съгласно правилника за прилагането на закона. Безспорно по делото е, че жалбоподателят е чужденец от български произход по смисъла на §1, т. 6 от ДРЗЧРБ, според който [лице от български произход](#)" е лице, на което поне единият възходящ е българин /свидетелството за раждане на жалбоподателя е приложено под л. № 53 от делото/. ППЗЧРБ съдържа две групи норми, които посочват изискваните документи за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване в Република България може на чужденец от български произход. На първо място, в Глава първа „Общи положения“, чл. 11, ал. 5 поставя като условие чужденецът да е влязъл законно в страната и да не притежава виза за дългосрочно пребиваване, като изискваните документи са становище от ДАНС, държавна такса и трудов договор регистриран в НАП със срок поне 6 м. На второ място в Глава втора „Пребиваване на чужденци в Република България“, Раздел II „Постоянно пребиваване“, чл. 35, ал. 1, във вр. чл. 34, ал. 1, т.т. 1,2 и 5 от ППЗЧРБ,

отново посочват изискването за държавна такса, паспорт, св. За съдимост, нотариална декларация от собственика за предоставяне на адрес на пребиваване и удостоверение за раждане. В конкретния случай е безспорно, че жалбоподателят е лице от български произход, влязъл законно в страната и не притежава виза за дългосрочно пребиваване, като по заявление с рег. № Г-1394/13.04.2023 г. за предоставяне на право за постоянно пребиваване на чужденец в Република България до ответната администрация, подадено в срока по чл. 34, ал. 3 от ППЗЧРБ, е образувана административна преписка, която съдържа всичките документи, посочени по-горе. Както вече се посочи, спорните въпроси по преписката са във връзка с предоставения адрес на пребиваване и фактическото изпълнение на трудовия договор. Под л. № 41 от делото е изискваната нотариално-заверена декларация, с която собственикът М. И. С. предоставя на жалбоподателя адрес на пребиваване в [населено място], [улица], ет. 2, ап. 14. Предоставянето на адреса и фактическото му обитаване от чужденеца е от особено значение за реализирането на контрола върху тях, посочен в чл.чл. 8-10 от ППЗРБ, поради което, фиктивното посочване на адрес, само за целите на производството, е основание за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. В конкретния случай, видно от неоспорената докладна на инспектор И. Б. до директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи /л.л. №№ 32-33/, на 04.08.2023 г. служители на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи са извършили проверка на посочения адрес и са установили, че жалбоподателят не пребивава там. Установяването е извършено въз основа на заявеното именно от декларатора-собственик М. И. С., открит на адреса, че жалбоподателят не пребивава там. Независимо от това, същият декларатор-собственик, подава по административното преписка нова нотариално-заверена декларация от 09.10.2023 г. , с която отново дава същия адрес на пребиваване на жалбоподателя. М. И. С. е разпитан като свидетел в откритото съдебно заседание от 20.03.2024 г. , като посочва, че няма реална представа, дали жалбоподателят пребивавал на адреса, доколкото този адрес се предоставял за живеене и на други лица – работници в „КАНГАРУ-ТРАНС“ ЕООД, в което дружество и той работил. Съдът не кредитира тези свидетелски показания, като изключително противоречиви на факта на заявеното от свидетеля при проверката от 04.08.2023 г. пред служителите на ответната администрация, както и като нелогични. Нелогично е свидетелят да е открит на адреса – фактически е свързан с имота, дава две нотариално-заверени декларации за адрес на жалбоподателя и заявява пред съда, че не може да се сети дали жалбоподателя пребивава на адреса. Въпреки това, обаче, и във връзка с разпоредбата на чл. 35 от АПК, според която индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени, то съдът приема, че в конкретния случай административният орган не е направил необходимото и възможно, за да изясни фактите и обстоятелствата по преписката. По-конкретно, административният орган неправилно е направил извод за това, че жалбоподателят не пребивава на адреса само въз основа на една проверка на адреса на 04.08.2023 г. и само въз основа на заявеното от декларатора-собственик, че жалбоподателят не пребивава на адреса. И това, при подадена нова – втора декларация от същия декларатор-собственик за същия адрес и за жалбоподателя – от 09.10.2023 г. – преди издаването на отказа от 24.10.2023 г. Административният орган е следвало да направи поне още една проверка на адреса след подадената втора декларация. Също така,

административният орган е можел да направи опит да се свърже с жалбоподателя чрез работодател, тъй като по делото е представен трудовия договор по чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ с работодател „КАНГАРУ-ТРАНС“ ЕООД, за което дружество няма данни да не функционира. Тези проверки са били възможни и задължителни, особено при установеното по делото, че след влизането на жалбоподателя в страната на 09.04.2023 г. /справка за пътуване на лице чужд гражданин на л.л. №№ 30-31 от делото/, няма данни да е напуснал страната.

Както се посочи по-горе, вторият спорен въпрос е във връзка с другия изискван документ по чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ в процедурата по предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване - трудов договор регистриран в НАП със срок поне 6 м. Жалбоподателят е представил такъв с работодател „КАНГАРУ-ТРАНС“ ЕООД и за длъжността международен шофьор на товарен автомобил. Административният орган е установил, че този трудов договор, като условие за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване, не се е изпълнявал фактически от жалбоподателя – видно от декларацията на работодателя пред Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“. Правилни са съображенията на административния орган, че трудовият договор не следва да е фиктивен – сключен само за целите на административното производство, а да урежда действителни трудови отношения във връзка с действително полагане на труд. В конкретния случай, обаче, съдът приема доводите на жалбоподателя, че предвид особената трудова функция – международен превоз и регламентацията ѝ от съответните нормативни актове – Наредба № 36/15.05.2006 г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологически изследвания на кандидати за придобиване на работоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания, то жалбоподателят е можел да изпълнява трудовата си функция едва след получаване на удостоверение за психологическа годност, което може да се издаде само след издаване на разрешение за постоянно пребиваване. Това са основателни доводи, които изключват извод за фиктивност на трудовия договор и изготвянето му единствено и за целите на административното производство по предоставяне на разрешението за постоянно пребиваване.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е основателна и издаденият отказ на основание чл. 26, ал. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ следва да се отмени, като незаконосъобразен.

С оглед на това, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание [чл. 173, ал. 2 от АПК](#), преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответната администрация следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 1 010 лв. Прилагайки чл. 143, ал. 1 от АПК, съдът уважава възражението на ответника по чл. 144 от АПК във вр. чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя от 1 800 лв. ,

като намалява същото до 1 000 лв. За да процедира така съдът взема предвид минимума по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения – 1 000 лв. и го отнася към фактическата и правна сложност на делото.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България с рег. № 5364р-26889/24.10.2023 г. , издаден от директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи по отношение на жалбоподателя О. М., [дата на раждане] , гражданин на У., съд. адр. [населено място], [улица], бизнес сграда „Престиж“, ет. 5.

ИЗПРАЩА делото като преписка на директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи за ново произнасяне по заявление с рег. № Г-1394/13.04.2023 г. за предоставяне на право за постоянно пребиваване на чужденец в Република България на жалбоподателя О. М., [дата на раждане] , гражданин на У., съд. адр. [населено място], [улица], бизнес сграда „Престиж“, ет. 5, като се съобразят мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на жалбоподателя О. М., [дата на раждане] , гражданин на У., съд. адр. [населено място], [улица], бизнес сграда „Престиж“, ет. 5, на осн. чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 1 010 лв. деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ :